

UZASADNIENIE

W dniu 20 października 2014 r. funkcjonariusze Policji st. post. D. O. oraz mł. asp. A. R. pełnili służbę w patrolu nieumundurowanym na terenie podległym (...) W. VI. Około godz. 16:15, podczas patrolowania ul. (...), dostrzegli w pobliżu bramy nr 14 dwóch mężczyzn – jeden z nich przekazywał drugiemu, siedzącemu na rowerze, pewien przedmiot, po chwili uczynił to ponownie – tym razem mężczyzna siedzący na rowerze schował przedmiot do prawej kieszeni spodni. Wobec tego, że w powyższym rejonie często dochodzi do handlu środkami odurzającymi, funkcjonariusze podjęli wobec w./w. interwencję i przystąpili do ich wylegitymowania. Ustalili wówczas, iż mężczyzna siedzący na rowerze to A. A., zaś drugi z nich to S. Z.. W trakcie interwencji A. A. próbował uciec, dlatego też policjanci wraz z załogą w składzie asp. G. C. i sierż. szt. M. W. zastosowali wobec niego chwytły obezwładniające. W trakcie kontroli osobistej ujawnili przy A. A. w przedniej kieszeni bluzy zawiniątko z folii aluminiowej z zawartością suszu roślinnego koloru zielonego. Dokonano jego zatrzymania, a następnie udano się do zajmowanego przez niego mieszkania przy ul. (...) w W. – w toku przeszukania nie ujawniono przedmiotów pochodzących z przestępstwa bądź takich, których posiadanie jest zabronione. A. A. osadzono w (...), zaś ujawnione przy nim zawiniątko poddano oględzinom i ważeniu z wynikiem 0,66 grama brutto.

W toku przeprowadzonej ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań chemicznych ustalono, iż powyższe zawiniątko zawiera susz roślinny w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie 0,41 grama, a więc w ilości odpowiadającej około jednej porcji handlowej.

A. A. ma 20 lat, pracuje na umowę zlecenia z wynagrodzeniem 12 zł brutto za godzinę, 8 godzin dziennie przez 5 dni w tygodniu. Posiada średnie wykształcenie, jest kawalerem, nie posiada żadnych osób na utrzymaniu. Wyrokiem z dnia 17 lipca 2013 r., uprawomocnionym z dniem 25 lipca 2013 r., Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. warunkowo umorzył wobec niego postępowanie w sprawie o czyn z art. 178a§2 k.k. na okres roku próby.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków, opinii biegłego oraz dokumentów ujawnionych na rozprawie w trybie art. 394 k.p.k.

Oskarżony A. A. przesłuchany na rozprawie głównej przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż pierwszy raz kupił narkotyki. Po chwili został zatrzymany na ul. (...). Oświadczył, że bardzo żałuje i na pewno tego nie powtórzy. Wyjaśnił, że wcześniej nie zażywał narkotyków.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne, zwłaszcza w zakresie w jakim przyznał się do winy. Oskarżony nie negował popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś jego relację na okoliczności zdarzenia potwierdzają pozostałe zgromadzone w sprawie dowody, jak chociażby zeznania świadka D. O. czy zebrane w sprawie dokumenty, jak protokół zatrzymania.

Zeznania świadka D. O., będącego funkcjonariuszem Policji obecnym na miejscu zdarzenia, stanowią w pełni wiarygodny i wartościowy materiał dowodowy. Świadek przesłuchany w toku dochodzenia w sposób precyzyjny i wyczerpujący opisał przebieg interwencji podejmowanej wobec oskarżonego oraz okoliczności temu towarzyszące. Świadek jest funkcjonariuszem Policji pełniącym na miejscu zdarzenia czynności służbowe i jako osoba obca dla oskarżonego, nie mająca powodów by go bezpodstawnie obciążać czy tendencyjnie zeznawać na jego niekorzyść, całe zdarzenie opisał w sposób rzetelny i obiektywny. W tym stanie rzeczy nie może negatywnie wpływać na ocenę zeznań świadka fakt, iż przesłuchany w toku rozprawy głównej nie pamiętał przedmiotowego zdarzenia, skoro w swojej praktyce zawodowej spotyka się z wieloma sytuacjami jak ta w niniejszej sprawie i ma do czynienia z licznym gronem uczestników różnych postępowań. Dlatego też Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka w całości.

Zeznania świadka S. Z. zasadniczo nie miały wpływu na dokonane ustalenia faktyczne, jako że świadek zeznawał jedynie na okoliczność swojej znajomości z oskarżonym oraz zdarzeń mających poprzedzać interwencję Policji, nie miał zaś wiedzy odnośnie posiadania przez oskarżonego narkotyków.

Sporządzona w sprawie opinia z zakresu badań chemicznych w pełni zasługuje na uwzględnienie, jako pełna, jasna, pozbawiona sprzeczności, sporządzona w sposób rzetelny i fachowy. Bezstronność i kwalifikacje osoby, która powyższą opinię sporządziła, nie budzą najmniejszych wątpliwości czy zastrzeżeń, dlatego też należało wnioski z niej wynikające w pełni uwzględnić.

Autentyczność i rzetelność zgromadzonych w sprawie dokumentów nie budzi żadnych zastrzeżeń, jako że zostały sporządzone przez osoby uprawnione, zgodnie z wszelkimi zasadami sporządzania dokumentów tego rodzaju, a przy tym brak jest jakichkolwiek względów przemawiających za obniżeniem ich mocy dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialności karnej z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii podlega ten, kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub psychotropowe. Posiadaniem w rozumieniu powyższego przepisu jest każde władowanie takim środkiem lub substancją, a więc zarówno w celu dalszej odsprzedaży, udzielenia innej osobie, czy też w zamiarze samodzielnego użycia. Posiadanie winno przy tym nastąpić „wbrew przepisom ustawy”, a więc pozostawać w sprzeczności z dopuszczanymi przez ustawę zachowaniami, związanymi z dozwolonym posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych. Jednocześnie, dla przyjęcia, iż doszło do posiadania środka odurzającego lub substancji psychotropowej w rozumieniu powyższego przepisu konieczne jest uznanie, iż jest to substancja opisana w wykazie załączonym do wspomnianej ustawy i to w ilości pozwalającej na co najmniej jednorazowe użycie, w dawce dla takiej substancji charakterystycznej, zdolnej wywołać u człowieka inny niż medyczny skutek (tak też: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r. w sprawie o sygn. akt I KZP 22/09).

W niniejszej sprawie oskarżony swoim zachowaniem niewątpliwie wypełnił ustawowe znamiona zarzucanego mu występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, skoro posiadał marihuanę (ziele konopi innych niż włókniste), należąca według wspomnianej ustawy do środków odurzających grupy I-N i IV-N w ilości odpowiadającej około jednej porcji handlowej. Jednocześnie czynność sprawcza jakiej się dopuścił nie mieściła się w ramach dozwolonych przepisami prawa zachowań związanych z posiadaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych. Wobec jednoczesnego braku okoliczności wyłączających bezprawność lub winę, należało uznać oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd w wyroku z dnia 19 marca 2015r. ustalił wagę netto posiadanego przez niego środka odurzającego, która wynosiła 0,41 grama.

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., w tym stopień społecznej szkodliwości czynu oraz całokształt okoliczności obciążających i łagodzących wymiar tej kary.

W pierwszej kolejności Sąd miał na względzie to, że oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, będąc w pełni świadomym, iż posiadanie marihuany jest nielegalne. Tym samym z pełnym rozeznanieniem wystąpił przeciwko przepisom mającym na celu ochronę zdrowia publicznego (społecznego), zwłaszcza, iż ilość posiadanej przez niego substancji pozwalała na odurzenie się. Jednocześnie podjął próbę ucieczki z miejsca zdarzenia, co świadczy nie tylko o jego pełnej świadomości co do przestępnego charakteru swego działania, lecz także wskazuje na zamiar uniknięcia odpowiedzialności i utrudniania funkcjonariuszom czynności służbowych. Powyższe okoliczności wykluczają uznanie, iż przypisany A. A. czyn był społecznie szkodliwy w stopniu znikomym lub nieznacznym.

Z drugiej zaś strony nie ulega wątpliwości, iż daleko odmienna powinna być ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu polegającego na posiadaniu substancji powodujących silne uzależnienie fizjologiczne, jak np. kokainy czy

heroiny, a posiadaniu marihuany, która tak daleko idących skutków nie powoduje. O ile oskarżony dysponował ilością pozwalającą na odurzenie się, to jednak była to ilość niewielka, odpowiadająca około jednej porcji handlowej.

Oprócz powyższych względów, odzwierciedlających stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, należało również uwzględnić, iż uprzednio zapadło wobec niego orzeczenie warunkowo umarzające postępowanie i ustalające okres próby na rok. Oskarżony otrzymał zatem wcześniej szansę na wykazanie, iż popełnienie przez niego przestępstwa miało charakter incydentalny i wyjątkowy oraz że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, zwłaszcza nie popełni przestępstwa. Tymczasem oskarżony krótko po zakończeniu okresu próby (co nastąpiło z dniem 25 lipca 2014 r.) ponownie dopuścił się czynu zabronionego. Nie sposób w tym stanie rzeczy mówić o prezentowaniu przez oskarżonego takiej postawy i posiadaniu takich właściwości, które przemawiałyby za uznaniem, że warunkowe umorzenie postępowania zrealizuje w jego przypadku takie cele, jak skazanie i wymierzenie kary. Wobec tego w przekonaniu Sądu A. A., wbrew swoim oczekiwaniom i pomimo spełnienia warunków formalnych z art. 66 k.k., na ponowną szansę w postaci warunkowego umorzenia postępowania nie zasługuje.

Z uwagi jednak na młody wiek oskarżonego, postawę prezentowaną w toku postępowania, kiedy przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził skruchę z powodu swojego zachowania, a także ze względu na wyżej wskazane okoliczności wpływające na łagodniejszą ocenę stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu, Sąd uznał, iż wystarczająca dla osiągnięcia celów kary będzie kara wolnościowa w postaci grzywny orzeczona w najniższej prawem przewidzianej wysokości, w kontekście treści art. 7§3 k.k.

Wszystkie powyższe okoliczności sprawiły, iż Sąd wymierzył A. A. na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 58§3 k.k. karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych. Mając przy tym na względzie treść art. 33§3 k.k., a przez to charakter zatrudnienia oskarżonego i wysokość osiąganych przez niego zarobków, Sąd ustalił wymiar jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł.

Zgodnie z art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny należało zaliczyć okres zatrzymania w niniejszej sprawie w dniach 20 i 21 października 2014 r. i uznać powyższą karę za wykonaną do wysokości 4 stawek dziennych.

Stosownie do art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd był zobligowany do orzeczenia przepadku zabezpieczonego w sprawie środka odurzającego (dowód rzeczowy Drz (...) pod poz. 1), przy czym postanowił zarządzić jego zniszczenie.

W niniejszej sprawie koszty procesu wyniosły łącznie 645,48 zł. Na powyższą kwotę składają się:

- koszty przechowywania zajętych i zabezpieczonych przedmiotów w kwocie 40 zł, o których mowa w §3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym,
- doręczenie wezwań i pism w sprawie – odrębnie w postępowaniu przygotowawczym (20 zł) i w postępowaniu sądowym (20 zł) - zgodnie z § 1 w./w. rozporządzenia,
- koszty uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 30 zł, stosownie do § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego,
- koszty, o których mowa w art. 618§1 pkt 9 k.p.k. za wydanie opinii z zakresu badań fizykochemicznych w kwocie 505,48 zł,
- kwota 30 zł tytułem opłaty, ustalona w oparciu o art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

Uwzględniając obecną sytuację materialną oskarżonego, zwłaszcza wysokość osiągniętych przez niego zarobków, obciążono oskarżonego kosztami sądowymi jedynie w części, tj. w kwocie 300 zł.

Mając na uwadze powyższe wszystko powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.